

Arrest

nr. 223 277 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zijn verklaringen betreffende zijn recente herkomst uit Dinsoor werden niet geloofwaardig geacht. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 198 291 van 22 januari 2018.

Verzoeker zijn tweede verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 208 672 van 3 september 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij herhaalde dat hij van Dinsoor afkomstig is en daar tot zijn vertrek uit Somalië heeft verbleven. Hij verklaarde dat hij Dinsoor verliet nadat Al-Shabaab hem beschuldigde van het beledigen van het geloof. Hij werd gedurende twee dagen opgesloten. Hij werd mishandeld. Hij werd gedwongen om opnieuw zijn geloofsbelijdenis te doen. Hij moest opnieuw met zijn vrouw trouwen. Hij verklaarde dat hij sinds november 2016 niet weet waar zijn kinderen zijn.

In het kader van zijn huidig verzoek diende hij verschillende documenten in, namelijk getuigenissen van mensen uit Dinsoor die verblijven in België en die verklaren dat ze hem kennen uit Dinsoor, een geboortecertificaat, een nationaliteitsverklaring en een medisch attest.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker stelt dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus." De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke

specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. Aan verzoekers Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit het district Dinsoor in de provincie Bay, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, stelt verzoekende partij dat zij een eigen tolk heeft meegebracht aangezien zij de tolk Somali niet begrijpt. Om verduidelijking gevraagd zegt de verzoekende partij dat de sociaal assistent een tolk heeft meegestuurd die haar dialect begrijpt. Voorts wijst verzoekende partij erop dat het CGVS oordeelt dat haar herkomst niet aannemelijk wordt gemaakt terwijl zij veel documenten en verklaringen heeft ingediend die haar herkomst aantonen en bevestigen. Verzoekende partij argumenteert dat de zaken en

elementen die zij niet wist thans moeten afgewogen worden in samenhang met de documenten en getuigenissen. Volgens verzoekende partij is de vraag die hier moet gesteld worden of de beoordeling van haar herkomst afdoende aangetoond zou zijn geweest indien zij de documenten en getuigenissen in haar eerste verzoek had ingediend. Bij de afweging over haar herkomst moeten de documenten en getuigenissen mee in de balans gegooid worden.

Verzoekende partij stelt dat zij een eigen tolk heeft meegebracht aangezien zij de tolk Somali niet begrijpt. Om verduidelijking gevraagd zegt de verzoekende partij dat de sociaal assistent een tolk heeft meegestuurd die haar dialect begrijpt. De Raad stelt vast dat dit een volgend verzoek om internationale bescherming is en dat verzoekende partij altijd om een tolk Somali heeft verzocht, en thans ook in het verzoekschrift om een tolk Somali heeft verzocht. Daarnaast wijst de Raad nog op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegde en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op uw recente herkomst uit Dinsoor, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Dinsoor. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter problemen met de vertaling aanhaalt, doen geen afbreuk aan de deze ongeloofwaardigheid. Zo werd er vastgesteld dat u tijdens uw gehele asielpcedure nooit eerder problemen met de vertaling aanhaalde. Tijdens uw gehoor op het CGVS (dd.26 juni 2017) verklaarde u dat uw gehoor op de DVZ “goed” was verlopen. U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS dat u de tolk op het CGVS “heel goed” begreep, dat u zelf ook Dabarre (een Somalisch dialect) spreekt, maar dat er geen probleem was om te communiceren met de tolk in het Somalisch.(gehoorverslag CGVS, p2) Ook wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u wees op het feit dat u onwetend was over cruciale gebeurtenissen in Dinsoor, verwees u op geen enkel moment naar vertalingsproblemen.(gehoorverslag CGVS, p9 en p10) Aan het einde van dit gehoor, verklaarde u dat u de tolk goed begreep en dat u alle vragen had begrepen.(gehoorverslag CGVS, p18) Ook bij uw beroep bij de RvV verwees u op geen enkel moment naar mogelijke taalproblemen.(zie administratief dossier) Tenslotte, verklaarde u op de DVZ, in kader van uw tweede asielaanvraag, dat u Somalisch spreekt en deze voldoende beheerst om uw asielpcedure in te vervolgen. Verder stelde u geen bezwaar tegen de tolk te hebben.(zie administratief dossier, Verklaring betreffende procedure) Tijdens uw verklaringen in kader van uw meervoudige asielaanvraag op de DVZ sprak u dan plots Somali en Dabarre door elkaar. U verklaarde plots dat u niet goed Somali spreekt en vroeg een tolk Dabarre voor een volgend gehoor.(zie administratief dossier: opmerkingen gemaakt bij de DVZ bij "overdracht dossier aan CGVS") Dit is geheel tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat u het Somalisch beheerst. Daarenboven heeft u verschillende kansen gekregen om mogelijke vertaalproblemen te melden. U greep deze kans echter nooit, tot op het moment van uw tweede asielaanvraag. (zie administratief dossier, Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15) De aangebrachte vertaalproblemen en uw wens om gehoord te worden door een Dabarre-tolk kan dan ook bezwaarlijk als nieuw element worden beschouwd. Bovendien kan uw kennis van het Dabarre de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Dinsoor niet weerleggen.”* Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij de tolk Somali niet zou begrijpen.

Verzoekende partij argumenteert dat de zaken en elementen die zij niet wist thans moeten afgewogen worden in samenhang met de documenten en getuigenissen. Volgens verzoekende partij is de vraag die hier moet gesteld worden of de beoordeling van haar herkomst afdoende aangetoond zou zijn geweest indien zij de documenten en getuigenissen in haar eerste verzoek had ingediend. Bij de afweging over haar herkomst moeten de documenten en getuigenissen mee in de balans gegooid worden.

De Raad wijst vooreerst op de concrete vaststellingen gemaakt door de commissaris-generaal omtrent haar voorgelegde documenten in het kader van haar huidig verzoek dewelke verzoekende partij niet weerlegt noch ontkracht: *“Over de door u neergelegde documenten stelt het CGVS het volgende vast:*

De ingediende getuigenissen van andere personen die uit Dinsoor afkomstig zouden zijn werden al beoordeeld tijdens uw eerste volgend verzoek.(zie administratief dossier) Zij kunnen evenmin in uw huidig verzoek de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Dinsoor herstellen.

Betreffende het/de door u neergelegde geboorteakte en nationaliteitsverklaring (zie groene map in administratief dossier) uitgereikt door de Somalische ambassade in België (dd. 19 september 2018) dient te worden opgemerkt dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan

archief en database kan de ambassade in België zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Aldus biedt het/de door u neergelegde geboorteakte en nationaliteitsverklaring, waarvan niet betwist worden dat deze werd(en) uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Daar u geen zicht biedt op uw werkelijke laatste verblijfplaatsen kunnen deze documenten niet als nieuwe elementen worden beschouwd.

Het medisch attest (4 oktober 2018) dat u voorlegde in kader van uw huidig verzoek stelt vast dat u geslagen bent geweest, u hoofdpijn hebt, pijn hebt aan uw schouders en enkels en wijzen op verschillende littekens op uw lichaam. Door de slagen op uw hoofd zou u lijden aan geheugenverlies.(zie groene map administratief dossier) Hier dient vooraleerst over te worden opgemerkt dat het medisch attest nergens verwijst naar uw herkomstplaatsen en dus geen verband houdt met uw recente herkomst uit Dinsoor. Bovendien blijft het CGVS in het ongewisse over de context van deze verwondingen aangezien deze zouden zijn toegediend door Al-Shabaab voor uw vertrek uit Dinsoor, maar u nergens nieuwe elementen aanbrengt om geloofwaardig te maken dat u werkelijk tot 2016 in Dinsoor zou hebben verbleven. Het medisch attest, dat uw fysieke klachten als ook uw geheugenklachten beschrijft, kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw recente herkomst aldus niet herstellen.”

Verzoekende partij beperkt zich tot de algemene opmerking dat het CGVS oordeelt dat haar herkomst niet aannemelijk wordt gemaakt terwijl zij veel documenten en verklaringen heeft ingediend die haar herkomst aantonen en bevestigen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen dienaangaande te formuleren in de beschikking van 10 april 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat aan de documenten die verzoekende partij voorlegt slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend en deze in ieder geval niet volstaan om de (recente) herkomst van verzoekende partij aan te tonen.

Dit klemt des te meer nu in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 198 291 van 22 januari 2018 werd vastgesteld dat de door haar voorgehouden (recente) herkomst uit Dinsoor ongeloofwaardig is.

Verzoekende partij volhardt louter in haar relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en stukken heeft voorgelegd waaraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend, is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar initiële relaas.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS